

מסורת הש"ס

(ה) יצמות לה: כחצות סא.
(ז) וי' סוס' לקמן כה. ד"ה
(ח) וי' סוס' חצות סוסות
(ט) ד"ה יצ' ד"ה וי' וי'
(י) וי' יצמות ל': ד"ה ולא
חצ'ה. (לקמן כה.)
(יא) לקמן כה. (י) וי' נמצדכר
(יב) לקמן כה. (י) וי' נמצדכר
(יג) לקמן כה. (י) וי' וי'
היטב דרש' לקמן כה. ד"ה
קמ' וי' (י) וי' לקמן כה.
(יד) נאס. (י) וי' נמצדכר
(טו) לקמן כה. (י) וי' וי'
לכש'ה. (י) וי' נמצדכר
(טז) וי' כה. (י) וי' וי'

הנהגות הב"ח

(א) גם' ואמרת אליהם
לרבות: (ב) רש"י ד"ה
לרבות אשת חרש ואשת
שועה:

גליון הש"ס

גמ' ואמרת לרבות
אדומה עין לקמן דף ט
חטא חטא ואלהם:

מוסף רש"י

מתי בעליהן עד שלא
שחרו. כל אשה שקנה לה
בעלה ונשאתה ומה עד
שלא נשאתה (נצחית לה);
כל הנשים שנעשו קדש,
שקנאו להן נעליהן ונשאתו
ולא הסמיך להשקות עד
שמת (כתובות נא).
בטולות וזבחים. ואפי' ש
נשאתה ונצחית וזבחה לה
כתובה (יבמות טז). ולא
שחרתה. דענין והיה
היום אם לאשמו וליכא (שם
והט).

תוספות שאני

ארוסה ושומרת יבם כיון
שאין צוהבת יבולין
לבדוקן חשבות כעבודת
על דת ואפי' אלא קניי
אמר במד' דעבודת על
אלה להסיר כדחתה
מפני כלא התראה: מהו
בעליה? כו' ויבא ו' א'
שמות וא' על שטולת
כחתה וכחבובת מ'
האשה שנפלו פריך מ'
שמות ויבא האשה מ'
אמר חסר חסות וליכא
אלא מן חלש שיתחולל א'
נשטולת כחתה: עוברת
חבר ומפקח חבירו פ"ה
כאן ויהי חסר מעברת א'
מיתקן א' שגששה בעלה
היא מעברת ומפקח
אסורה חסר חסות לישב
על שיהא הולך כן א'
ענין שכן וכן יתקור
ההלך זה ונשאה וקנא
לה לא שיהא שהרי
לא ראינו הלכות משפט
מכות פ"ה דאפי' מגורשת
צריכה להסיר חלש דרש
ורלא פ"ה ח"ד ששטון
מפלארז במק' אפי'
דדוקא כאלמנה אמר'
הרצ"ה להמחין כ"ד דרש
משום דמשפדא על
הנזיק בלוי בלא בגושה
שאני משפדא הנזיק
אינו צריכה להמחין וכו'
משמע דרצ"ה חסר חסות
להמחין כו' מ"ה דרבן
גורשה בלוי אלמנ' משה
המחין כ"ד חרש ומבא

ארוסה פרק רביעי סוטה

הנצי"ה: מן ההצעות ואסורין לבא בישראל כדאמרינן ביבמות (דף ע"ח: ע"ה) דוד גור עליהן: **לא שזכות.** דלא נאמרה פשה אלא בראיה לקימה והכי מניא בספרי (שא"ב) כי משעתא אשתו בראיה לאישות הכתוב מדבר פרט לאלמנה ל"ג וכו'; **ולא נוטלם כחובסה.**

רצנן כחובה כדלמרינן כחבונות
 ובערב אלמנה מזונת דף ק: וז אין
 לה דסמיכתה גרמה לה ליאכר עליו
 וחפ"י הוה לרזיה לו הלך לאו בת
 מחבונה היא דלל עדיפא מעברה:
 אמר בעלה איני משקם ושבעלם כל
 עליה בדרך. שזו גרס לה שלל
 משלם על כל סבות הנסמרות ורזיות
 לגשתות ולא הספיק להשקות כ"י:
 ואל שזוהו. דבעינן ובידי האיז את
 וז"ל אומרים לו שזוהו
 לו לא נטולת כחובה. כלומר מחוץ
 שלל שזות לא נטולת מחובה. ונבגמי:
 מפרש פלוגמיהו: מעוברת חבירו.
 שמת והינה מעוברת ומניקה או
 שנידעה היא מעוברת או מניקה
 והסבורה שהינה: לנישא עד היא
 הולד בן ב' שנים שכן זמן ייקמו
 והלך זה ושאה וקניא לה לא שזת
 שזרי אינה לרזיה לו לקיימה: יכול
 הוה לפרשיה. עד כ"ד חדש
 והסבורה הלך לרזיה לנשוא
 קרינא ביה: איילוניס. דוכרתינא דלל
 וילדה שמעתי אמה גברתא כן ואין
 קלומי אהל לא דריס ולא שערות
 וקולה עבה: ושזינס רזיה לילד.
 ששמת כוס עיקרין. ואסורות לקיימה
 למי שאין לו בנים שהרי נטעו ישראל
 עד פריה ורביה: אשכ כזן שזסה
 ומסורס כבעל. אם נמצאה קניה.
 ונבגמי: פרי פשיטא: אשכ פריס.

איש דברי רבי יאשיהו
איש פרט לשומרת
יכם ולא ארציא את
אשר תשמה אישה תח
מר אלימא ליה או
וסוקלין על דיו ומר
יכם דלא מיהסרא מב
האי איש איש מאי
לרבות אשת חרש

אשמו ובעל נמי לא יסקה בקריו זה וז' לשלילה דבעין וקניא והביא ורבי יוסי לא בעי וקניא והביא: **בב'** הא קניי מקני לה. ויחמר עליו מדקמי לא טעלות כחוס: ה"ג דבר אל בני ישראל ושומרת אליהם לרבות ארוסה ושומרת יבם לקניו. ולא גרס איש איש דלדרשא אחרינא דרשין לה לקמן (דף ק). אלל רבינו שמואל מוחרתת מלאיהם וה"ג אמר לקמן בפירקין ואמרת רבתי איש: **יבול** שמי מוליא כו'. דממשמעות קרא משמע לן ארוסה למעוטי דלא קריין בה מחת אישך אבל שומרת יבם קריין בה מחת אישך דמפרש לקמיה דלא מייסרסא מפרה לחופה: ורבי יונתן. משמע ליה מיעוטא קמא לשומרת יבם אבל ארוסה קרינא בה אישות אי לאו דדבר מעוטיה אחרנא דחרינא דמפרש לקמן (י"ג). משום דהא קרישא ויהא בזה לוי מבח קדוש אחרים ועוד שנקלם על ידו מה שאין כן בשומרת יבם: **מר אלימא** ליה ארוסה. רבי יונתן חשיבה ליה ארוסה אשה בעורה עפי שומרת יבם: **קדושי ידיו**. שפי' קדושי' ענאם בזה לוי: וסוקלין על ידו. אם יונתן סוקלת בשלילו: **דלא מחסרה** **מסירה** לחופה. דנקיט ליה בזה בבאיה גרמא ואפי' צונת ליהוי כחשמו לכל דבר דמתן ציננת (דף ע"ג). ומיימי' לה לקמן בפירקין (נ"ג): **לרבות** **אשם חרס** (ג) **שטם**. שבי' מקנין לה. וברימא היא בשליה פירקין:

לו ואין רואה להתפרנס נותנין לו לשם מתנה וכו' דבר רבי יהודה
ממקום תעביטנו ד"ת אלז ר' יהודה דריש ליה וכן צ"י צנות כוונת
איש לרבות מיתוק בן יוס' א' שמעמא בויבה דברי רבי יהודה ר' י
אח וזכו וגו' א"כ מה ת"ל איש איש ד"ת דר' יוסי מהיחא דהשומע
ההמויל ימול דהריש לה ופליגי אדרי יהודה דלמך ד"ת דר' ש
ר' ש ואמר דהריש לרבות שנים שמאלו בנאמר והעלי שמעמא וצפ' י
ר' א"כ מה ת"ל תעביטנו ד"ת ואמר דלמך ד"ת דר' ש ואמר ד"ת

כד.

שאינה ראיה ילד. רש"י פי' שחם כוס עיקרין חבל צ"י אע"פ (כחיות דף טז:) לא משמע הכי דמייתי חסם ברייתא ושמי צה או שהיתה היא עקרה וקציה ואילונית ושאינה ראיה לילד אלמלא דשאינה ראיה לילד לאו עקרה ולפ"רש"י שחם כוס עיקרין

למישאל היינו חילונית היינו עקרה
היינו שאינם ראויה לילד ותשובה
שאלמנו בפרק יש נוחלין (יב"ד דף קט)
ניסת לכו יולדת עמ' נישא למר
שוב אינה יולדת והי"ה שנוכל לפגש
שאינה ראויה לילד ששהתה אחר
בעלה עשר שנים ולא היה דעתה
לישאל דלמך בנסוק פרק ד' אחים
(יבמות דף ג') אמר רב נחמן אמר
שמואל כל ששהתה אחר בעלה ר'
שנים שוב אינה מתעברת מי אחא
רצין אר"י ג"ש אלא שאין דעתה
לישאל ואע"ג דלמך גנמ' בעקרה
חקינה ולפי' ר"ח לא הוצרך בעקרה
במסנה י"ח דלא דק בלישאל מיחב
מימה אחאי לא תנא גמי במתני'
עקרה: **ושאר** ב"ה הנשים או
שורות. מימה הא משה יציראל מאי
קמ"ל לא שמעין ליה מרשא והאומרת
איני שומה אינה שומה כתובתה
ואומר רבי דווקא מעוברת שנים שומה
משום דליכא סכנת נפשות כדלמך
בפרק החולין (יבמות דף מה:) אבל
ניסת בנזון ג' חדשים מאי דקוה הוה
זה לא קנסין ליה לזונה וקרינן
והוה אשתו לראיה לו וליכא אפילו
לרצון אינה שומה דמסקין בפי' החולין
(פס' ה') אפילו לרצון ויולא גנמ':
ורבי יוחנן האי איש איש מאי
ענין ליה איש איש וכו' (יבמות

אישך פרט לארוסה
שומרת יבם ת"ל איש
ר' יונתן אומר תחת
יבם ארציא שומרת
ארוסה תלמוד לומר
אישא פרט לארוסה
הא דקידושי רידיה
אלימא ליה שומרת
יה לחופה ורבי יונתן
ביד ליה מיבעי ליה
יאשת שומה ואשת
שעמו

והבא אחרי דריש לה ואמר' בפי' השואט והמעלה (ומהם קה) נמי
ורבי יוסי מדהבא איש איש דברה האי איש איש נמי דברה אלא
השואט להדיט דחייב מנא ליה ולא אמרת כיון דמני למדש מודה
הוא דלא אמר דברה וקסא ליישב שמועות ד"מ דקשי' דר"מ אדר"מ
ודר' יהודה אדר' יהודה ודרי' וי' אור' וי' ודר'ש' אדר'ש' דר"מ
אדר'ש' דר"מ דר' מיתוס (ומהדיק דף טו.) לרנן דני איש דכמי' בני
צרכת השם דר"מ ור"מ דריש ליה לרבות כינויים ובפ"צ דמסכת
ע"י (דף ס.) נמי פליג ר' יהודה ור' יוסי דא"ר יהודה כותי לא
ימול ישראל מפני שהוא לא גסס הר גריזים אמר לו ר' יוסי וסי
היכן מנינו מילה שמהלל ומפרש טעמא דר' יהודה משום
דכתיב לה' הול רבי יוסי המול ימול תמיד ויורד נמי הכמי'
המול ימול ד"מ כלאון בני אדם אןאלמא דרבי יוסי לית ליה
דברה חורה כו' והאם צההוא שמעמחא גופיה פלוגמא ר"מ ור'
יהודה ואמרין ימול כותי ולא ימול ארמאי דברי ר"מ והיינו דר'
יוסי דאמר כותי שפיר דמי דלא אמר ד"מ ובפ" ד' מחוסר'
ספדה (ברכות דף יא.) אמרין לאחרים צלמנו והפדה לא נפדה
דקסבר דר"מ ואחרים היינו ר"מ כדאיתא בסוף פס' הוריות ודף
(יג.) דר' יהודה מהא דהמול ימול דקא אמר ד"מ ובפ' מילתא

והשם (כתובות דף ק"ט:) מ"יתא ברייתא העבטו חפציהו זה ש"ן
והכ"א יש לו ואלו רוצה להסתפרגם מן מוקקין זה אלף מה אי
(נהגה: דף) ובפ' ואלו דופן (דף: ח"א) איש איש מה ת"ל אי
ועל כל ש' של ר' יוחנן בן ברוקה אומר א"ש הרי הוא אומר ויהו
ההמלה (נחמה דף ק"ה:) דליתין לעיל דקאמר איש איש ד"ת והיה
הוא איש איש קא"ר יוסי בפ' השוטה (גס זה שס) ד"ת פליג עליה
מנאיות (ב"מ ל"א:) אמר יש לו ואני רוצה להסתפרגם אין מוקקין
דה כל היכא דליכא למדרש דרשינן לוי וכל הוי תנאי סביר להו
ס"ח

עין משפט
גד מצות

ג א מ"י פ"ב מהל' סוטה
הלכה א סמג עשין כד:
ד ב מ"י שם פ"א הלכה
י:

ה ו ב מ"י שם פ"ג הלכה
 א קמח שם:
 ו ד מ"י שם הלכה ו:
 ז ה מ"י שם הלכה ט:
 ח ו מ"י שם הלכה י:
 ט ז מ"י שם פ"ג הל' טא:
 יא ח מ"י שם פ"ג הל' י:
 יב יח ו מ"י שם פ"א
 הלכה א [ו] קמח
 עשין ו עוש"ע ארבע
 סתם קמח סתם ב:
 יב ב מ"י שם הלכה י
 עוש"ע שם סתם יג:
 יד ל מ"י שם הלכה יד
 יא:

תורה אור השלם

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
כִּי תִשְׁטָה אֶשְׁתּוֹ וּמַעֲלָה
בִּי מַעַל:

תום' שאנין (המשך)

[illegible]